

Gospodarske stvari.

Nevolje vinogradnikov.

Iz Ljutomerskih gor, konec marta 1886.

Na nekaterih vrhah, kjer ležijo gorice proti opoldanski strani, so že obrezali, v bolj peščenih zemljah začenjajo tudi kopati, nasproti pa na severni strani nahaja se še obilo snega in se nobeno delo še ne more začeti, le tu in tam zavoljo predolgega čakanja gazijo po snegu in režejo, a še bolj pa zato, ker zavoljo dolge zime in zavoljo lanske suše krma za živino zelo pomanjkuje tako, da se more rožje živini pokladati.

Vsakdo si lahko misli, kako da se uboga živina pri tako slabi krmi drži, pa da se še le preživi! Celo nekateri konji imajo takove gospodarje, ki jim strežejo z rožjem, pa menda zato, ker je ubogi konj zvozil premalo sladkega mošta v jeseni, da bi si za spomlad boljše krme prislužil. Razmere so različne.

Vreme imamo zdaj prav lepo in Bog daj, da bi nam ugajalo, da se vsaj zakasnjena opravila nekoliko odrinejo, po travnikih in kraj potokov prikazali pa so se že v obilnem številu spomladanski zvončki.

Neka sorta miši, ki so sicer veliko večje od navadnih miši, prav tako velike so, kakor podgane, mi jim tukaj pravimo krtice, kako se že prav imenujejo, pa ne vem — le ti požeruhi delajo grozno veliko škodo po vinogradih. Najbolj v slast so jim neki mladi trsi, večkrat po cele vrste samo mladega trsja izpodgrizejo, da se kar z roko lahko izpiplje, tudi v drevesnicah in na njivi se prehitro ovadi njih gospodarstvo, kajti je na površju, kjer one v zemlji rijejo, hitro za njimi vse venjeno, bodi si krompir, šalata ali kakov koli sadež, še celo fižol podgrizejo. Nekateri pravijo, da se mora med trsjem fižol saditi, ker ta rastlina mišim zelo smrdi, ali nekako nasprotuje, da blizu ne grejo.

Tega pa sem prepričan iz lastne skušnje, da je ta bosa: lansko leto so mi skoraj do malega fižol uničile, ki je bil nasajen med krompirjem najuspešnejše se dajo pregnati, ako jih zaslediš in izkopaš, to pa se da le tam, kjer se s kopanjem trsi, oziroma drugi sadeži ne uničijo. Večkrat mora se kopati na široko in celo po 4 cevlje globoko.

Še boljše je, ako se luknja s paličico ali z motiko poišče; čakaj potlej s puško tako dolgo, kajti pride za gotovo ven pogledat in ustreliti jo! K temu ni treba nobenega špriha (šretljev) usmrti jo že samo strelni prah. Ali bi nam ne mogel kdo v „Slov. Gosp.“ priporočati še kakega bolj priličnega sredstva zoper te požeruhe?

V. H.

Sejmovi. Dne 5. aprila v Mariboru, Vojniku, pri sv. Lenartu, v Središču in v Cerkovicah, dne 6. aprila v Ljubnu, dne 7. aprila na Vranskem in Rodnjah, dne 9. aprila v Dobovi in dne 10. aprila v Koprivnici.

Dopisi.

Iz Vuhreda. (Občni zbor) podružnice družbe sv. Cirila in Metoda se je v nedeljo 15. t. m. prav sijajno in veselo obhajal. O polu treh popoldne se je okoli 200 ljudi zbralo v Neuwirtovi (Pahernik) hiši, ki je bila z venci, podobami in s slovensko zastavo lepo okinčana. Vrli in pošteni narodnjaki so prišli od daljega Remšnika, nizke Brezne, poštene Ribnice in visocega sv. Antona; iz Vuzenice in Marenberga, ter se je njim še pridružilo 6 duhovnov in trije učitelji. — Okoli treh je predsednik osnovalnega odbora č. g. A. Jazbec, Marenberški dekan, z veseljem in mikavnim nagovorom pričel zborovanje, ter je končavši dal besedo g. tajniku A. Kocuvan. Ta je v daljšem govoru na drobno razjasnil namen podružnice, podpirati in pospeševati slovensko šolo na katoliški in narodni podlagi, ter je vplel v govor marsiktero šaljivo, da ga je vse veselo in rado poslušalo. Končal je imenitno besedo z navdušenim klicom: Katoliški možje, predragi in mili Slovenci! Delajmo krepko za vero, za milo domovino in za presvitlega cesarja, ki z jednako ljubeznijo skrbijo za vse svoje narode! Prekrasna slava in navdušeni živio klici so doneli po napolnjeni sobi. Po prebranih in razloženih pravilih so bili, kakor je „Sl. Gosp.“ že poročal, v odbor izvoljeni: g. Janez Pahernik, predsednik, č. g. Anton Jazbec, dekan, namestnik; č. g. Anton Kocuvan, župnik, tajnik; g. J. Mejavšek, nadučitelj Marenberški, namestnik; Juri Osrajnik, denarničar in Alojzij Grobelnik namestnik. — Pristopilo je potem 12 narodnjakov k podružnici, katera sedaj uže 60 udov šteje, to je lepo število za Marenberški okraj, gotovo pa bo se še bolj pomnožilo. Konečno se zahvali g. predsednik vsem, ki so se vdeležili prvega obnega zborovanja, posebno vrlim možem iz Remšnika in junaškim korenjakom Janževskega vrha, ter sklene zborovanje. Navdušeni in veseli smo se podali v pošteno in narodno Pahernikovo hišo pod bregom na kapljico žlahtnega vinca in k prijaznemu pogovoru z resnično željo: Na snidenje v kratkem! Vse za vero, dom in cesarja! —

Od sv. Križa nad Mariborom. (Slaba z apuščina. Izid volitve. Svet županu.) Naša fara je bila nekaj med Slovenci po pravici prav na slabem glasu. To je bilo takrat, ko je bil rajni Seidl (naj v miru počiva!) še — križanski bog. Pravi Bog seveda ni bil, pa čuden malik, da se je nekaj Križančanov